

TÝDENNÍ HLASATEL

Entered at the Post Office at Chicago, Ill., as second class matter.

Ročník I.

Chicago středa dne 31. srpna, 1892.

Číslo 5.

V družině dobrodruha krále.

HISTORICKÝ ROMÁN. Sepsal BOHUMIL HAVLASA.

Pokračování.

“Toť nápad! výborně, pane bratře!” vyskočil radostně Oldřich z Řičan. “Neboť at' díím pravdu, i mně se zastesklo po včerejší zábavě. Hodím se nejlépe do krčmy a na bojiště, jinde jsem k omrzení. Pojdme!”

A zrovna v dobu, kdy litoval král rozboje s panem Oldřichem, žádali bohatí Beneše z Michalovic, mistra komory čili komořího, aby ohlásil jejich jména. Ten pokročil, poohrnuv dveřní záclonu a hlásil: “Pánové Oldřich z Řičan a Heřman z Milč na prosí Tvou Milost!”

“Řičan!” zvolal radostně král. “Necht' vstoupí.” — Oba pánové vešli. “Tys to, pane Oldřichu?” spěchal mu Jan v ústrety zapomínaje na odpor proti němu. “Saint Denis, co vidím! tys raněn, tvá ruka zapáchá mastičkářstvím a jest oděna v okružích. Hahaha, toť krásné, tys tedy pouze splácel!” A uspokojen, že má pro Řičana nějakou omluvu, spolu pak že Buchses aspoň částečně potrestal soka, kynul mu přívětivě. Jeho předpojatost i obava, že by se snížil, byly ty tam, což bylo ostatně obyčejno u Jana Lucemburského. K jeho uspokojení přispěla ještě slova pana z Řičan, jenž odvětil: “Tak jest” Milosti, a přicházím sotva jsem se zbavil učeného ministra Herebeta, abych se ti nabídl ke službám.

Královi zazářila tvář, přicházet mu rytíř velmi vhod svými slovy. “Dobře tak Řičane — ah i tys zde Miličine?”

“Tolikéž ke tvým službám královský pane.” Jan se usmál spokojeně. “Ale nemylím-li se, trpíš bolesti, pane z Řičan?”

“Oh! tisíc — odpusť, Milosti — ty vzal čert, jakmile jsem vyhnal učeného magistra, jenž celé čtyry hodiny přes to, že nebylo již světlo a mně se nechtělo spat, mne udržel na loži.”

“Výborně! tedy jsi již potrestán, a nebylo by dobře, abychom ti odníмали svou náklonnost.” Oldřich srdečně políbil podanou mu ruku.

“Mimo to osměluji se ti oznámit, Milosti, že slují ode dneška Saturnus, poněvadž přítel můj, pan z Milčína, stal se Vulkánem.”

“Jak to?”

“He, milostivý pane, tys slíbil včera poslat Vulkána ku milostivé sestře, kněžně Marii,” odvětil přflíš důkladně Oldřich, “aby se naučil frančině. Poněvadž jsem ale nejvýše spokojen pouhým rozuměním, a jazyk můj by se těžce ohýbal v cizí řeči, mimo to

nechci se odloučit od vznešené tvé osoby, přenechal jsem ten úřad svému příteli prose tě, abys se jménem Vulkán setřel i mrzuté upomínky na včerejší den.”

“Saint Denis! tys chytrák, pane Oldřichu! Staniž se tak. Odbudeme v jednom dvě záležitosti. Kněžna Marie mne žádala včera za zábavu, stěžovala si, že má dlouhou chvíli. Doufám, že se k zažehnutí nudy lépe hodíš, pane z Miličína, než ke hracímu stolku. Odeber se tedy ještě nyní ku kněžně Marii a nezapomeň vyřídit jí ode mne pozdrav. Rci jí, že jsem hotov třeba i některý večer ji obětovat.”

Heřman šťasten hluboce se poklonil, načež vykročil z královny komnaty. “Teď jest po dlouhé chvíli!” slyšel ještě volati krále. Ve spěchu vrazil v předsíni do klímajícího pána z Ronova.

“Promiň, promiň, pane hofmistře!” omlouval se.

“Tuším, že jsi se dnes málo vyspal.”

“Pravda, pane bratře, velmi málo. Pan Plichta jest již pryč?” “V noci ještě.” Škoda — či dobře. Jdeš?” — Ve službě jeho milosti. — “Oj, pak jsi stále zaměstnán, až k závidění. Ale bojím se, že se nevyspíš.”

Se smíchem odcházel mladý muž stisknuv ruku pečlivého hofmistra, —

V nádherné komnatě, zařízené dle tehdejšího, nynějšímu věku ovšem nepohodlného způsobu, kde úprava jevila západní vkus, odpočívala u okna na objemném křesle, baldachýnem potaženém, krásná kněžna Marie Lucemburská. Čítala v té době 15 roků, její vysoká postava úplně vyvinuta ukazovala však na osmnácte jar. Těžké záslony z tétéž látky co pokrov křesla byly stranou shrnuty, aby čerstvý vzduch z jara nad obyčej teplého mohl volně vnikati do komnaty. Opírala se na ruku dotýkajíc se útvarným loktem ozdobné římsy. Zádumčivě pohlížela do tak zvané “rajské zahrady”, těkajíc po keřích a stromech novým rouchem se obléčejících. Ve blízkém sousedství kněžny seděly dvě dívky, Margarita z Henneberku, neř bývalého náměstka králova v Cechách a praeceptora řádu Johanitů v koruně, české, polské, pak v Rakousích, Bertholda z Henneberku, a Kristiana, dcera nedávno zemřelého náčelníka mocné strany městské, Olbrama; byla doporučena Eliškou Přemyslovnou mladé kněžně, nejspíše z ohledu k měšťanstvu. První doč'tala právě nějaký list, co Kristina zaměstnávajíc se vyšíváním na drahém hedbávu občas k ní oči pozvedla, dychtivě naslouchajíc. Konečně se osmělila upomenout knížecí děvku. Neporoučí Tvá Milost, bych přečetla poznovu dopis!” tázala se.

Marie se obrátila a kynula těžkomyslně hlavou. “Nikoli,” odpověděla, “slyšela jsem vše. Můj bože, jak šťastna jest má malá Beatrix vedle mne!”

“Aj, proč se ti zastesklo, vznešená velitelko, po štěstí Její Milosti královny uherské, tvé sestry? Nevěřím, že by to bylo cosi jiného než